

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμψν άπηρεσίας και υπό του Οικουμανικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού: Εξωτερικού: Ετησία... Εξάμηνος... Τρίμηνος...

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εσωτερικού λεπ. 20. Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδός Ερμούποδος άρ. 38, παρά τώ Βαρθάνειον

Περίοδος Β' - Τόμος 17ος

Έν Αθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1910

Έτος 32ον. - Αριθ. 12

Μεγάλον Άλεξάνδρου (τί μās κάμνει ή Κυριακή Άργία, Ξ;) Παλλάδα (άσπάζομαι και τον άδελφόν σου) Ηλιοβασιλευμα (θα προκηρξω γρήγορα και τοιοϋτον Διαγωνισμόν, τώ συμπλεγμα τών βραβευθέντων εις τώ Σεσπάθωμα θα δημοστευθή προσεχώς) Κάβο-Φορηάν (ναί, ευχαρίστως) Γλυκογράμα (σού άπήνησα ιδιαιτέρως) Λωδοναίαν Ήραν (τά έστειλα έλα) Κυμαίζουσιν Κυανόλευκον (έστειλα: ευχαριστώ διά τώ τόσον ζωηρόν ξεσπάθωμα) Μητρικήν Στογρήν (σ' ευχαριστώ διά τώ ώραία και κολακευτικά πώ γράφεις) Έλευθέραν Έλλάδα (έληφθησαν χάριτω πολύ πού σου άρέσουν τόσον αι έφεταιίναί καινοτομίαί) Καρνάινδα (έστειλα δύο Σήματα: ευχαριστοϋμαι πολύ να βλέπω τούς συνδρομητάς μου να φοροϋν πρός διάκρισιν τήν καρφίτσαν μου) Έρωτήν του Ήραϊτέλου (έστειλα εκ νέου) Μανρο-θαλασίτην (έ, τί να γίνη! πρέπει να έχης ύπομονήν) θα έλθω καιρός πού θα είσαι και άνεξάρτητος) Φλογέραν του Βασιληά (έληφθησαν) Πορευμένη Ψυχήν (ευχαριστώ πολύ διά τώ γενναίον ξεσπάθωμα) σου άπήνησα και ιδιαιτέρως) Λάριδα της Έλλάδος (τώ γράμμα σου με κατεγοήτευσεν ή περί ής έρωτάς δέν έστειλεν άνομή τήν έφεταιίνην συνδρομήν της, ώστε φρόντισεν) Θρίαμβον της Όρο-δοδοσίας, Ίντραμίδα του Χρόπου (ευχαριστώ διά τας καλās διαθέσεις και περιμένω) Έξόριστον Βασιληάν (βραβείον έστειλα) Έλληρικόν Έλφος (x' έγώ έπιθυμώ να μου γράφης συχνά: όταν έχης πολλά να μου στείλης, γράφης τα εις φίλόν χαρτί, γιά να μη βαραίνη τώ γράμμα) Γ. Σταυρ. (Έλαβα) Ρήγαν Φεραίων (όταν δέν εινε κατάλληλον διά τώ περιοδικόν μας, δέν σημαίνει άν εινε πρωτότυπον ή μεταφρασας από τόν μεγαλύτερον συγγραφέα) Ένδοξον Μέλλον (βραβείον έστειλα: τώρα περιμένω τήν φωτογραφίαν σας να τήν δημοσιεύσω) Ποδητήν Κωνσταντινουπόλιν (έννοείται, εις τας Μ. Άγγελας και τα άρθρα λογαριάζονται ως λέξεις) Ζήτω ή Έλευθέρα (έστειλα: καλά έκαμες πού επέστρεψες τώ άλλο περιοδικόν δέν σου τώ εΐχα στείλη έγώ) Υπερασπιστήν του Έθνους (ή επιστολή σου φροισιάτη) Άνθοϋσαν Νούσητα (έστειλα βραβείον Δδος Ρ.) Φωδρόν Άδάμαντα, (ώραία μέθοδος!) Γαληνιαίαν Θάλασσαν και Ήραϊαν Άμαζόνα (πού άρχισαν να ξεσπαθώνουν στα γερά) Άεροναυτοϋλίαν, Φοίβην (λοιπόν, ώραία τώ βαπτίσια, έ: να σās ζήση ή νεοφώτιστος και να μου γράψετε τώ όνομα και... τώ ψευδώνυμον πού τής έδώσατε) έστειλα) Καρδιαν Έλληνίδος (ευχαριστώ πολύ δι' άσ γράφεις: εϊμπορείς να τās ευχαριστήσης απ' ευθείας: τās φίλας μου πού σου έστειλαν Μ. Μυστικά) Πισταχήν Νεραϊδοϋλιαν (ευχαριστώ πολύ διά τās καλās διαθέσεις) Ένα Συνδρομητήν (σου έστειλα τās 4 βιβλία του κ. Φαίδωνος) Πιστις-Πατρις, Λεοντόκαρδον Έλληνα, κτλ. κτλ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αί λύσεις δεικται: έξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 23 Φεβρουαρίου εκ των Έπαρχιών μέχρι της 2 Μαρτίου εκ του Έξωτερικού μέχρι της 21 Μαρτίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

106. Δεξιόγυφος. Αν προτάξης ένα γράμμα Σε μία κόρη της Γραφής: Ένα Κράτος της Ευρώπης Μ' άπορίαν σου θα ιδής.

ΛΥΣΕΙΣ

22. Καπαδοκία (κάπα, δοκι, α.)—23. Διώνη (δύν, υί)—24. Ψιττακός - Πιττακός—25. Συ-δ; 26. Ο Φ Υ 27. ΙΔΑΣ (ποταμός...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στοιγμών λεπτά 10, διά δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 6 μόνον με παχέα στοιχεία τώ διπλάσιον, και με κεφαλαία τώ τριπλάσιον. Έλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι άλιγοτέραι τών 15 πληροῦνται ως να ήσαν 15. Ο χαριστόδω στίχος, έσο και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία τών 8 στοιγμών, ύπολογίζεται ως έξ λέξεϊς άπλα.— Αί μη συνοδονόμεναι υπό του αντίτιμου άγγελία δέν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 8.— Έτησία φρ. 10.— Εξάμηνος > 4,50 Έξάμηνος > 5,50 Τρίμηνος > 2,50 Τρίμηνος > 3.—

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Οδός Ερμούποδος 38, παρά τώ Βαρθάνειον.

Έσάλλη από τώ Χάνι της Γραβιάς

Advertisement for 'Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ' with decorative border.

Αί λύσεις δεικται: έξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 23 Φεβρουαρίου εκ των Έπαρχιών μέχρι της 2 Μαρτίου εκ του Έξωτερικού μέχρι της 21 Μαρτίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

106. Δεξιόγυφος. Αν προτάξης ένα γράμμα Σε μία κόρη της Γραφής: Ένα Κράτος της Ευρώπης Μ' άπορίαν σου θα ιδής.

ΛΥΣΕΙΣ

22. Καπαδοκία (κάπα, δοκι, α.)—23. Διώνη (δύν, υί)—24. Ψιττακός - Πιττακός—25. Συ-δ; 26. Ο Φ Υ 27. ΙΔΑΣ (ποταμός...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στοιγμών λεπτά 10, διά δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 6 μόνον με παχέα στοιχεία τώ διπλάσιον, και με κεφαλαία τώ τριπλάσιον. Έλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι άλιγοτέραι τών 15 πληροῦνται ως να ήσαν 15. Ο χαριστόδω στίχος, έσο και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία τών 8 στοιγμών, ύπολογίζεται ως έξ λέξεϊς άπλα.— Αί μη συνοδονόμεναι υπό του αντίτιμου άγγελία δέν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 8.— Έτησία φρ. 10.— Εξάμηνος > 4,50 Έξάμηνος > 5,50 Τρίμηνος > 2,50 Τρίμηνος > 3.—

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Οδός Ερμούποδος 38, παρά τώ Βαρθάνειον.

Έσάλλη από τώ Χάνι της Γραβιάς

113. Ποικίλη Συλλαβική Άκροστιχίς.

Η πρώτη συλλαβή της πρώτης τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ή δευτέρα της δευτέρας, ή τρίτη της τρίτης και ούτω καθεξής, άποτελοϋν Μούσαν:

1, Ρήμα 2, Άμαζών 3, Άρχαία Βασίλοπαις 4, Ήρα χώρα.

Έσάλλη από της Γλυκείας Έλπίδος

114. Φωνηεντόλυπον. * - κ λ ς - φ λ ς - ς - τ ν - ν γ κ ν - φ ν τ

Έσάλλη υπό Πέτρον Δ. Πασχάλη

115. Γρίφος. είνε Ι είνε Τ—γνώσεων

Έσάλλη υπό της Χρυσόκόμου Νόμφης

Έσάλλη από τώ Νάνι της Γραβιάς

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Περιλήψεις τών προηγουμένων: Ο μικρός άποήγγανος Τιάρκος, κατορθώσας νά-πάση και να σώση μίαν μουσικήν επιστολήν του Μεγάλου Ναπολέοντος, καθ' ήν στιγμήν δ κομιστής της, δ λοχαγός Λουδοβίκος Κοζ-μάς, αιμαλωνιζόμενος εις τώ άντις υπό τών Αυστριακόν, τήν έρωτις να καθί εις τήν έστίαν, — διαφεύγει τούς διώκτας του, έξελθών διά της καποδόχου, της ίδιας έστίας εις τήν στέγην του Πανδοχείου και εκείθεν απήδησας εις τήν άπάντην. Έμεινεν εκεί έπάνω κομμυμένος έως τώ βράδν, και βοηθούμενος υπό τού σκότους, καθήλε δι' ένος σχοινίου εις τόν δρόμον και έκάγη εις φυγήν. Αλλ' δ ζητιάνος Μονομάτης τόν ανήγγησας και τόν έοιματίσεν. Ήνε, μετημωραμένος, δ βασιλεύς τών Άσιγριάνων Βοδός, δ πρώον κήριος του Τιάρκου, προσιάτης και φίλος του. Ο Τιάρκος όμως δέν τόν αναγνωρίζει και νομίζει ότι έχει έμπρός του εχθρόν, τόν κακομειταχειρίζεται.

— Είσαι κακός άνθρωπος, λέγει όρθούμενος άπέναντι του γέροντος: ναι, είσαι κακός. Έσύ μās επρόδωσες και έγινας αίτία να πιάσουν τώ λοχαγό μου!

— Απατάσαι, παιδί μου, απεκριθή ήρέμα δ Μονομάτης, δέν επρόδωσα εγώ τώ λοχαγό σου: επροδότηκα μόνος του με τήν άνοησία πού έκαμε να παρουσιασθή στον αυστριακό διοικητή, έναν τετραπέρατον άνθρωπο, πού ένόησε άμέσως με ποιόν είχε να κάμη.

Ο Τιάρκος δέν έπέισθη από αϋτήν τήν εξήγησιν.— Άν δέν μās επρόδωσες σύ, επέμεινε, γιατί λοιπόν μās παρακολουθείς τώσες ώρες;.. Σε είδα και σ' έγνώρισα πολλές φορές εστό δρόμο...

Είς τήν ερώτησιν αϋτήν, ό έπαίτης δέν απεκριθή.

— Άς μη χάνομε καιρό, είπεν' έχεις τώ γράμμα;

— Δέν θά μου τώ πάρης βέβαια! άνέκραξεν ό Τιάρκος ζωηρώς, σφίγγων τώ πολύτιμον χαρτίον επί του στήθους του.

«Στήν ιμή του Βοδός!»

Όσον ώμίλει ό έπαίτης, όλίγον κατ' όλίγον ή δυσπιστία του Τιάρκου έχά-νετο. Χωρίς να ειμπορή να εξήγησθ τώ πράγμα, ησθάνετο ότι ό άνθρωπος εκεί-νος εξήχθηκε ειπ' αϋτό μίαν γοητεϊαν άκατανίκτητον. Καί άκουσίως του είλικύετο πρός τόν γέροντα, ό όποιος κάποτε κάποτε τώ υπενθύμιζε τόν σεβαστήν του κύριον, τόν βασιλέα Βο-δός. Όσον και άν δέν είχε γένετα ό Μονομάτης, και με όλον τόν μαύρον εκείνον έπίδεσμον και τήν λεπτήν συριστικήν φωνήν, ό Τιάρκος ένόμιζεν ότι άκούει τόν βασιλέα τών ρομαντιέλων. Καί έπίτέλους, άνίσχυρος νάντισταθή εις τήν έλξιν του, ήττη-μένος, τόν ήρώτησεν:

— Αλήθεια λοιπόν είσθε φίλος μου;

— Καί θά σου τώ άποδείξω, απεκριθή ό έπαίτης. Σου ύπεσχέθηκα να σε κάμω να παραδώσης μόνος σου εις τόν πρίγκιπα Μυράτ τήν επιστολήν του αυτοκράτορος: και θά τήν παραδώσης, ναι, 'ετήν τιμή του Βο...

Ο Μονομάτης διεκόπη άποτόμως, άλλ' όλίγον έλειψε να τώ διαφύγ ή- τώ άποδείξω, απεκριθή ό έπαίτης. Σου ύπεσχέθηκα να σε κάμω να παραδώσης μόνος σου εις τόν πρίγκιπα Μυράτ τήν επιστολήν του αυτοκράτορος: και θά τήν παραδώσης, ναι, 'ετήν τιμή του Βο... Ο Μονομάτης διεκόπη άποτόμως, άλλ' όλίγον έλειψε να τώ διαφύγ ή-

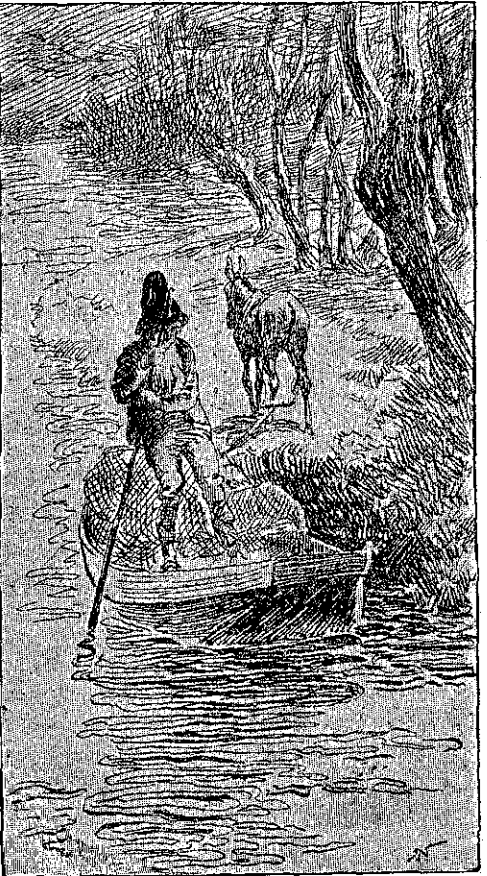
Advertisement for 'Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ' with decorative border and subscription information.

«Στήν ιμή του Βοδός!» Όσον ώμίλει ό έπαίτης, όλίγον κατ' όλίγον ή δυσπιστία του Τιάρκου έχά-νετο. Χωρίς να ειμπορή να εξήγησθ τώ πράγμα, ησθάνετο ότι ό άνθρωπος εκεί-νος εξήχθηκε ειπ' αϋτό μίαν γοητεϊαν άκατανίκτητον. Καί άκουσίως του είλικύετο πρός τόν γέροντα, ό όποιος κάποτε κάποτε τώ υπενθύμιζε τόν σεβαστήν του κύριον, τόν βασιλέα Βο-δός. Όσον και άν δέν είχε γένετα ό Μονομάτης, και με όλον τόν μαύρον εκείνον έπίδεσμον και τήν λεπτήν συριστικήν φωνήν, ό Τιάρκος ένόμιζεν ότι άκούει τόν βασιλέα τών ρομαντιέλων. Καί έπίτέλους, άνίσχυρος νάντισταθή εις τήν έλξιν του, ήττη-μένος, τόν ήρώτησεν:

— Αλήθεια λοιπόν είσθε φίλος μου;

— Καί θά σου τώ άποδείξω, απεκριθή ό έπαίτης. Σου ύπεσχέθηκα να σε κάμω να παραδώσης μόνος σου εις τόν πρίγκιπα Μυράτ τήν επιστολήν του αυτοκράτορος: και θά τήν παραδώσης, ναι, 'ετήν τιμή του Βο...

Ο Μονομάτης διεκόπη άποτόμως, άλλ' όλίγον έλειψε να τώ διαφύγ ή-

«Ούτως επροχώρησαν σχεδόν μισήν ώραν...» (Σελίς 102, στ. γ.)

λόκληρος ο όρκος του βασιλέως των Βοημών, όπως τούσκις τον είχαν ακούσει ο Τιάρκος από το στόμα του κυρίου του. «Στην τιμή του Βοδόγ!» έλεγε εκείνος, και όσάκις εξεστομίζετο αυτή ή φράσις, όλοι ήσαν βέβαιοι ότι ο βασιλεύς θα έκαμνεν ό,τι έλεγε.

Πώς λοιπόν ο Μονομάτης ώμίλει τώρα ως ο Βοδόγ;

Ο Τιάρκος δεν έπρόφρασε να τού συλλογισθή, διότι ο έπαίτης τόν έσυρε λέγων:

— Δεν έχεις να χάσης στιγμή... Έλα μαζί μου. Είσαι τώρα ο ταχυδρόμος του Αυτοκράτορος και, — μην τού ξεχνάς, Τιάρκο, — ένας ταχυδρόμος πρέπει πάντα να σπεύδη, διότι από την ταχύτητά του εξαρτάται συχνά ή νίκη του στρατού... Έμπρός, δρόμο, ακολουθεί με!..

Ο μικρός, με πλήρη πλέον έμπιστοσύνη, εύχρηστος μάλιστα πού εύρισκε μίαν δύναμιν διά να στηρίξη την αδυναμίαν του, έβαλε μόνος του τού χερσάκι του εις τού χέρι του Μονομάτη και τόν ήκολούθησεν εις λαβύρινθον σκοτεινών δρομίσκων, τούς όποιους όμως εκείνος έφαινετο γνωρίζων καλώς.

Κατά τού διάστημα της μακράς αυτής και σιωπηλής πορείας, ο Τιάρκος δεν υπωπτεύθη μόν την καλήν πίστιν του οδηγού του, μία άλλη όμως υπόψια τού έγεννήθη. Ήτο άόριστος, άμυδρά τόν, ώστε δεν έτολμούσε ακόμη να την διατυπώση διάφοροι όμως λεπτομέρειαι την έδυναμωσαν έντός του όλονέν περισσότερον. Ο οδηγός του, όταν μάλιστα ένόμιζεν ότι δεν τόν παρατηρούν, υπενθύμιζε πολύ τόν βασιλέα Βοδόγ. Είχε τόν άερα του. Έσφιγγεν εις την μεγάλην του χείρα τού χερσάκι του Τιάρκου, όπως τού έκαμνεν άλλοτε ο γέρον ρομαντιστέλος κατά τας μακράς νυκτερινάς πορείας των υπό τά άστρα, και πρό όλίγου ακόμη είχεν έκστομίση σχεδόν τόν ίερόν του όρκον...

Μήπως τυχόν;... Άλλ' όχι!.. Ήτο τρελλός!.. Πρώτον, ο Μονομάτης δεν είχε γένεια... και έπειτα, άν ήτο ο Βοδόγ, διατί θα έκρύπτετο αντί να καταφιλήση τόν μικρόν του Τιάρκον;

Έφθασαν ούτω μέχρι της όχθης του Δουναβέως. Εκεί, νέα έκπληξις έπερίμενε τόν ταχυδρόμον του Ναπολέοντος. Ακολουθών πάντοτε τόν οδηγόν του, ο Τιάρκος έβάδιζε κατά μήκος του ποταμού, τού όποιον ήκούετο εις τού σκότος ό ταχύς ροής. Από καιρού εις καιρόν, έξερχομένη από τά σύννεφα ή σελήνη, έφώτιζε τού νερόν και τας δασώδεις όχθας. Είς μίαν από τας φωτεινάς αυτάς στιγμάς, ο Τιάρκος ήμπόρεσε να διακρίνη εκεί-κάπου, κρυμμένους όπισθεν θάμνου, μερικούς ανθρώπους, οι όποιοι

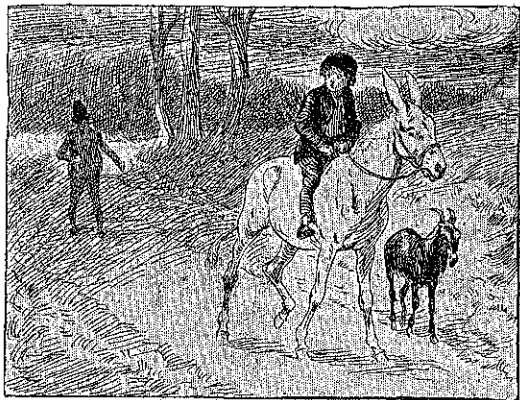
εφαινοντο ως να τούς έπερίμεναν. Κ' έσταμάτησεν άποτόμως τόν Μονομάτην, τραβήξας αυτόν από τού φόρεμα.

— Κύτταζε κεί-πέρα! τού είπε. — Μή φοβάσαι, άπεκρίθη ο γέρον, ο όποιος αντί να σταματήσει, έπροχώρησε κατ' ευθείαν πρós τόν όμιλον.

Ο Τιάρκος ήτο έτοιμος να τού σάση, όταν είδεν έξαφνα, έξερχόμενον από τόν θάμνον, έν ζώνον τού όποιον ώμοιάζε με τόν Καρλήν, και έν άλλο ακόμη, τού όποιον ήτο ή Λέα!

Ο μικρός βοημάς δεν έπεχείρησε πλέον να έννοηση. «Ό,τι τού συνέβαινε σήμερα ήτο τόνον παράδοξον, ώστε ένόμιζεν ότι ώνειρεύετο.

Έσπευσεν εις συνάντησιν των δύο πιστών του φίλων, οι όποιοι έξεδήλωσαν τήν χαράν των όπως ήξευραν. Και ή μόν Λέα ήρχισε να σκιρτά και να λείχη τας χείρας τού μικρού της κυρίου, ο δε Καρλής έδειξε διαθέσεις πρós ήχηρον όγκάνισμα, την όποιαν όμως ο Μονομάτης τού έκοψεν άμέσως μ' έν δυνατύν κτύπημα εις τήν μούρην.

«Καλή άντάμωσι στο Παρίσι!»

Ο γέρον έπαίτης δεν έξεπλάγη διόλου πού έβλεπεν εκεί τόν γάϊδαρον και τήν γίδα. Έσχυσε μόνον κ' έσήκωσε από κάτω έν σχοινίον, από τού όποιον ήτο δεμένη μία μικρά λέμβος.

— Έμπρα μέσα, είπεν άπλώς. Ο Τιάρκος, εύπειθής, έπήδησεν εις τήν λέμβον, ακολουθούμενος υπό της Λέας. Αμέσως ο Μονομάτης έδесе τού άκρον τού σχοινίου εις τήν σέλλα του Καρλή και είσήλθε και αυτός εις τήν λέμβον. Εκεί έδραξεν ένα κουπί, και προστάξας τού ζώνον να περιπατήσει, διά κροταλισμού της γλώσσης τόν όποιον καλώς έγνωρίζεν ο Τιάρκος, τού ήνάγκασεν ούτω να ρυμουλκήση τήν λέμβον.

Όταν ο Καρλής, έννοών πάντοτε τί έζητούσαν, ήρχισε να τραβά με βήμα βραδύ και ηανοικόν, ο Μονομάτης έσήκωσε σωρόν δικτύων, ο όποιος εύρίσκετο παρά τήν πύρραν, και είπε πρós τόν Τιάρκον:

— Κρύψου κάτω από αυτά τά δικτυα

και κράτει τή Λέα κοντά σου. Θα πείρασουμε από σκοπούς. Δεν κάνει να σ' ίδουν.

Ο μικρός υπήκουσε και εις τούτο χωρίς καμμίαν αντίρρηση, και έχώθη μαζί με τήν γίδα κάτω από τόν μεγάλο σωρόν των δικτύων, τά όποια τούς έσκέπασαν καθ' ολοκληρίαν.

Ούτως έπροχώρησαν σιγά-σιγά, σχεδόν μισήν ώραν. Τού ρεύμα ήτο δυνατόν, άλλ' ο Καρλής έτραβούσε καλά. Από τας τρύπας των δικτύων, ο Τιάρκος έβλεπε τόν Μονομάτην όρθιον, χειριζόμενον τού κουπί και έπισκοπούντα τόν όρίζοντα, ως να έπερίμενε κάτι. Ένίστε μάλιστα ο μυστηριώδης ζητιάνος άνεσήκωνε τόν μαυρόν του έπίδεσμον διά να βλέψη καλλίτερα εις τού σκότος, — παράδοξον βέβαια δι' άνθρωπον, ο όποιος έλεγεν ότι εις μονόφθαλμος! Άλλ' ο μικρός βοημάς δεν έξεπλήσσετο πλέον διά τίποτε. Άλλως τε ή στιγμή ήτο διακροδίου άκατάλληλος διά νάνοίξη συνομιλίαν. Ο έπαίτης έφαινετο άνήσυχος, άγωνιώδης, ως να έπλησίαζε κάποια κρίσιμος ώρα. Παρώτρυνε τόν Καρλήν διά τού στόματος και ένίνει τού ζύλον του δραστηρίως...

Η άγρυπιά συρίττα.

Είχον αντιπαρέλθη ούτω και τας τελευταίας οικίας της πόλεως, ο δε Μονομάτης έφαινετο αναπνέων με ανακούφισιν, ως άνθρωπος διαφυγών προβλεπόμενον κίνδυνον, όταν έξαφνα έπρόφερε βλασφημίαν και ώθησε τήν λέμβον του ούτως, ώστε να τήν κάμη να μείνη άκίνητος παρά τόν κορμόν μιας ίτιάς. Ο Καρλής είχε σταματήσει, και ο έπαίτης, καθήμενος έντός της λέμβου, έκύτταζε κάποιον σημεϊόν της όχθης.

— Τι τρέχει; ήρώτησε χαμηλοφώνως ο Τιάρκος υπό τά δικτυα. «Ε, τί τρέχει;... ψε!

— Τιμουδιά! άπεκρίθη ο Μονομάτης, και προπάντων μη κινήθης, ό,τι δήποτε και άν γίνη. Οι Αυστριακοί μάς είδαν και έρχονται!..

Μετ' όλίγου, δύο στρατιώται με τά τουφέκια των, έπαρουσιάσθησαν.

— «Ε, σέ! από τή βάρκα! εφώναξεν ο ένας γερμανιστί ποιός είσαι;

Ο Μονομάτης προσεποιήθη τόν αλιέα και έθύθισεν εις τού νερόν έν άγκίστρι, τού όποιον είχεν άρπάξη μόλις είδε τόν έχθρόν.

— Ποιός είμαι; άπεκρίθη εις τσεχικήν γλώσσαν και χωρίς να διακόψη τήν εργασίαν του. Τού βλέπετε; φτωχός ψαράς είμαι και γυρεύω να πιάσω, με τού φεγγάρι, καμμία πέρκα για τού τραπέζι τού κ. φρουράρχου.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

[ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΟΣΤΑΝ]

Μία φορά ήταν ένας πετεινός, πού τόν έλεγαν Σαντεκλέρ. Γαλλικό τόνομά του, γιατί κ' ο πετεινός ήταν Γάλλος αν ήταν Ρωμηός, θα τόν έλεγαν ίσως Τραγουδιστή, Καλόφωνο, Ψαλτιάδη ή κάτι τέτοιο. Άλλ' άδιάφορο τού όνομα δεν κάνει τίποτα.

Ένας κότσυφας, πού σφύριζε 'στο κλουβί του μέσα 'στην ίδιαν αύλή, έκορρίθεινε πάντα τόν Σαντεκλέρ, γιατί δεν τόν πολυχώνευε, κ' έλεγε πώς ειςνε κατωμένος από ένα πεπόνι για κορμί, από δυό σπράγγια για πόδια, από μία

Ο ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

«Η θεοσιότερα εικόν του ήθοσιού Γκυτρώ ως Σαντεκλέρ εις τού όμώνυμον δράμα τού Ροστάν. Τήν έσχεδιάσεν ο γελοιογράφος Σεμ και είςνε πιστοτέρα και άπό φωτογραφίαν.

κόκκινη πιπεριά για κεφάλι, από μία ράγα φραγκοστάφυλο για μάτι, από ένα πράσο για ούρά, και από ένα φασουλάκι γι' αυτί.

Άλλά τί τά θέλετε! Μ' όλη τήν καρικατούρα πού τού έκανε ο κακός κότσυφος, ο Σαντεκλέρ ήταν ένας πολύ ώραιος, δυνατός και περήφανος πετεινός. Έμοιάζε σαν χρυσόφρακτος Ίπότης με τερνιές περικεφαλαία, πού σηκόνει τού μανδύα του μ' ένα δρεπάνι. Στην αύλή του, ή κόττες τόν έλάτρευαν και τάλλα πουλιά τόν έκαμάροναν ή

τύν έζήλευαν. Ήταν άληθινός βασιληάς, πού αναγνώριζε τήν έξουσία του ως κ' αυτός ο Σκύλος.

Κάθε πρωί, τά χαράγματα, όταν όλοι ακόμη κοιμουνταν, ο Σαντεκλέρ ξυπνούσε κ' άρχιζεν εύθύς τού λάλημά του: «Ένα τραγουδι ζωηρό και δυνατό σαν σάλπισμα. Τάκουε ο Ήλιος από τήν ανατολή κ' έπρόβαινε. Τά σκοτάδια χάνουνταν, τάστέρια έφευγαν—χωρίς να σβύνουν,— τού σ' έπλημμύριζε τή κτίσι, τά ζώα και οι άνθρωποι ξυπνούσαν, και άρχιζεν ή ημέρα τού Θεού ή χρυσόγυλανη, ή ημέρα της εργασίας και της χαράς.

Αυτό τού θαύμα έκαμνε τού λάλημα τού Σαντεκλέρ. Καμμία φορά όμως ο Ήλιος δεν έπρόβαινε καθόλου και ή ημέρα προχωρούσε συνεφιασμένη και σολή. Τότε ο Σαντεκλέρ να λολογιζόταν λυπημένος:

— Κρίμα! δεν έτραγουδήσα σήμερα καλά... Ήμουν βραχνιασμένος, άνδρεκος... Άλλά δεν πειράζει! αύριο θα τραγουδήσω καλλίτερα.

Γιατί ένόμιζεν άληθεια πώς έαυτ' έτραγουδί και μόνο έκαμνε τόν Ήλιο νάνατέλλη, και πώς αν καμμίαν αύγή δεν τραγουδούσε, ή ημέρα δεν θα ξημέρωνε ποτέ! Αυτό έπίστευαν και τ' άλλα πουλιά 'στο κοτέτσι και θωρούσαν τόν Σαντεκλέρ σαν πλάσμα έξαιρετικό, σαν δεύτερο Θεό. Εκείνος όμως τού έπίστευε βαθυτέρ' άπ' όλους, και είχε ακόμη μεγαλύτερη ιδέα για τόν έαυτό του, για τού έργο του, για τόν προορισμό του.

Και ή ιδέα αυτή τόν έστήριζε στη ζωή και τού έδινε δύναμιν και περιφάνεια. «Ε! δεν ειςνε μικρό πράγμα να πιστεύη κα-

νεϊς πώς ειςνε τόσο χρήσιμος στόν κόσμο, σ' έζωα και σ' ανθρώπους!

Ήλθε όμως και μέρα, πού ο Σαντεκλέρ έβγήκε από τήν ώραία του πλάνη. Και ίδου με πού παράξενον τρόπο:

Μία φασιανή, κυνηγημένη και κατατρομαγμένη, έπεσε μίαν αύγή στο κοτέτσι. Ο Σαντεκλέρ, φιλόξενος κ' ευγενικός, τήν έκρυψε στο σπιτάκι τού Σκύλου, ως πού νάπομακρυνθοϋν οι κυνηγοί, κ' έπειτα τήν έκραξεν έξω, για να τήν στείλη πάλι στο δάσος της. Η φασιανή όμως ήταν τόνον εύμορφη και

μιλούσε με τούση γλώσσα! Ο Σαντεκλέρ τήν εύρισκε καλλίτερα από τις κόττες του, και άποφάσισε να τές παραιτήση. Και πραγματικώς, ακολουθήσε τή φασιανή στο δάσος κ' έμεινε μαζί της όλη τή νύκτα.

Εκεί της είπε ποιός ήταν και τί έκανε. Η φασιανή όμως έσκανδαλίσθηκε μ' αυτή τήν ιστορία τού Ήλιου, και σ' να μη τήν έπίστεψε, και σ' να τήν έζήλεψε, — ίσως κ' έτσι, από μία ιδιοτροπία, — παρακάλεσε τόν Σαντεκλέρ, για να της δείξη τάχα τήν άγάπη του, να μην τραγουδήση και να μη σηκώση τόν Ήλιο εκείνη τήν αύγή.

— Άδύνατο! άπαντά ο Σαντεκλέρ, ό,τι άλλο θέλεις, μ' αυτό όχι!

Η φασιανή έπιμένει, έπιμένει όμως και ο Σαντεκλέρ. Τότε εκείνη ή κακή βάζει 'ς ένέργεια τήν πονηριά. Με χάδια και με λόγια θέλει να κάμη τόν Σαντεκλέρ να ξεχάση τήν ώρα, και τόν πηγαίνει στο σκοτεινότερο μέρος τού δάσους, κ' ακόμη τόν σκιάζει με τά πτερά της, για να μην καταλάβη πώς ξημερώνει... Και ο κακόμοιρος ο Σαντεκλέρ τήν παθαίνει. Έσχά τού πρωϊού τού λάλημα, και ο Ήλιος... άνατέλλει και χωρίς αυτό!

— Βλέπεις; τού κάνει θριαμβευτικά ή κακή φασιανή. Αύτά πού έλεγε ήταν κολοκώθια. Να πού ο ήλιος βγαίνει και χωρίς τού σαχλοτραγουδι σου. Η κακία μόνο σου έμεινε πού δε μούκανες τή χάρι θεληματικά.

Ο Σαντεκλέρ έβλεπε τού σ' έβλεπε τόν Ήλιο και δεν έπίστευε τά μάτια του. Άλήθεια λοιπόν;... Είχεν άπατηθή 'ς όλη του τή ζωή; Ο Ήλιος μπορούσε να βγαίνει και χωρίς να τόν διατάξη; Δεν ήταν λοιπόν αυτός πού έφερε ξανά τού σ' έζωα, τήν ημέρα, τή ζωή, τή χαρά;... Κρίμα! κρίμα!..

Τού έρχονταν σαν τρέλλα. Περισσότερο κ' από τού μίσος πού αισθανόταν τώρα για τήν κακή φασιανή πού τόν ξεγέλασε κ' έφυγε, έκυριευσ τήν ψυχή του ή λύπη. Έχανε τήν πίστιν του, τή δύναμιν του, τήν αυτοπεποίθησιν. Δεν ήταν τίποτε πιά! Απομίμνε χωρίς γόητρο και χωρίς ιδανικό.

Τού ήλθε να σκοτωθή, εκεί-μέσα στο δάσος της δυστυχίας του. Άλλά τότε έκαμε μίαν άλλη σκέψη, πολύ φρονιμώτερη, και είπε:—Τί σημαίνει πώς ο Ήλιος βγαίνει και χωρίς έμέ; Φθάνει πού τού τραγουδι μου ξυπνά τούς ανθρώπους. Θα ζήσω γι' αυτό, και θα γυρίσω στην αύλή μου, και θα ξαναύρω τήν οικογένειά μου, τούς υπηκόους μου, πού κ' έτσι τού ίδιο θα με λατρεύουν! Επιτέλους δεν ειςνε καλλίτερα πού έμαθα τήν άλήθεια;

Θυμάται τούς δικούς του, κ' άμέσως τούς τηλεφωνεί μέσα 'ς ένα λου-

λούδι, (γιατί, να τὸ ξέρετε κι' αὐτό, τὰ λουλούδια εἶνε φυσικὰ τηλέφωνα,) κι' ἐρωτᾷ πῶς εἶνε στὸ κοτέτσι καὶ τί κάνουν. Τοῦ ἀπαντοῦν πῶς εἶνε ὄλοι καλά καὶ τὴν περιμένουν. Καὶ ὁ Σαντεκλέρ γυρίζει ἐπὶ σπίτι του, καὶ ζῆ ἡσυχῆς κι' εὐτυχιμένως.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΟΡΓΩΜΑ

Ζευγαρωμένα, ταιριαστά τὰ βόδια στὸ ζυγὸ μεσ' τὰ βαθεῖα τὰ μάτια τῶν τῆ συλλογῆ τῶν κρῦβουν, καὶ στὸ χωράφι τ' ἀσπαρτο σέρνουν με βῆμ' ἀργό, σέρνουν τ' ἀλέτρι πίσω τῶν καὶ κῆπου-κῆπου σκύβουν.

Σκύβουν νὰ δοῦν πόσο τραγεῖα, πόσο σκληρῆ εἶν' ἡ γῆ ποῦ μ' ὄλη τους τὴ δύναμι σιγά-σιγά νὰ σχίσουν, κι' ἴσως μέσα στὰ μάτια τῶν αὐτ' εἶν' ἡ συλλογῆ ποῦ καθρεφτίζονται ἐκεῖ καὶ πρὶν ἀκόμ' ἀρχίσουν.

Τὸ ὄνι χαράζει ἀκούραστα τ' αὐλάκι τὸ βαθὺ ξεσκάζοντας, τινάζοντας τὴν πέτρα, τὸ κοτρώδι, κι' ὁ ζευγολάτης ἄφωνος τ' ἀλέτρι ἀκολουθεῖ καὶ με βουκέντρα σουβλερῆ τὰ βόδια τὸν κεντρώνει.

Κι' ὀργώνει, ὀργώνει ὀλημερίς τ' ἀλέτρι τὸ βαρὺ καὶ πᾶει ἐμπρὸς καὶ πᾶει ἐμπρὸς καὶ πίσω πάλι στρέφει, γιὰ νάρθη ὁ σπόρος ὕστερα νὰ πέσει καὶ νὰ βροῖ βαθεῖα σκαμμένο κι' ἀπαλὸ τὸ χῶμα ποῦ μᾶς τρέφει.

Καὶ θὰ φυτρώσει καὶ θὰ βγῆ τὸ φύτρο τὸ χλωρὸ καὶ πράσινο τὸ στάχυ του τὸν ἥλιο θ' ἀντικρῶσει, καὶ θὰ μεσιώση, θὰ ψηθῆ με τὸν καλὸ καιρὸ, καὶ θὲ νὰ πάη στὸ μυλωνᾶ κι' ἀλεύρι θὰ γυρίση.

Εὐλογημένο τρεῖς φορές τ' ἀλέτρι τὸ βαρὺ, εὐλογημένα τρεῖς φορές τὰ βόδια, ὁ ζευγολάτης, κι' εὐλογημένη τρεῖς φορές ἡ γῆ, ποῦ καρπερῆ με δίχως βαρυνκόμεσι μᾶς δίνει τὰ καλά της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠΟΚΡΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤΙ πρέπει βέβαια νὰ σᾶς γράψω καὶ διὰ τῆς Ἀποκρῆς. Ἀλλὰ τί; Μήπως δὲν τὰ ξέρετε ὅλα; Ἡ ἀθηναϊκῆς Ἀποκρῆς εἶνε φημισμένης παντοῦ διὰ τὴν... σάπλα τῶν. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ἡ γκαμήλα, τὸ γαϊτανάκι, ὁ φασουλῆς, ὁ ποιητῆς τοῦ κάρρου, τὰ ρόπαλα... Μία γκαμήλα ρυπαρὰ καὶ ἀσχημῆ, πληγώουσα καὶ τὴν στοιχειωδεστέραν καλαισθησίαν... ἓνα γαϊτανάκι, τοῦ ὁποῦ αἱ χορευτριά εἰξευτελίζουν καὶ τὰ δύο φύλα—καὶ τὸ ἀνδρῖνον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν, καὶ τὸ γυναικῖον, τὸ ὁποῖον ὑποκρίνονται... καὶ ρόπαλα ποῦ δὲν θὰ ἦσαν ὑπόφερτα οὔτε εἰς ἐμποροπανηγυριν χωρίου... ἓνας ποιητῆς τοῦ κάρρου, τοῦ ὁποῦ μία ἐξοπνάδα πνίγεται μέσα εἰς χίλιες ἀνοσιτιές... καὶ ἓνας Φασουλῆς διὰ τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῆ τὸ ἴδιον...

Καὶ ὅμως ὄλ' αὐτὰ τὰ θεάματα, τὰ στερεότυπα καὶ συνειθισμένα, εὐρίσκουν θεατὰς κεχρημένους. Ὅπου καὶ νὰ σταματήσουν, ἀπὸ τὰς κεντρικώτερας πλατείαις ἕως τὰ πλέον ἀπόκεντρα «τρίστρατα», παντοῦ ὁ κύκλος θὰ σχηματισθῆ γύρω τῶν εὐρύς, καὶ ὁ μουτζουρωμένος παληάτσος θὰ ψαρεύσῃ ἀρκετὲς πεντάραις ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ τὰ παράθυρα. Τί τὰ θέλετε! ὁ κόσμος ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ, καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχη καλλιτέρας διασκεδάσεις, ἀρκεῖται φιλοσοφικώτατα εἰς αὐτὰς ποῦ ἔχει.

Εἶνε ὅμως καὶ ὀλίγον — πῶς νὰ πῆ κανεὶς; — ἐγωϊστῆς. Θέλει πάντα νὰ τὸν διασκεδάσουν οἱ ἄλλοι. Δι' αὐτὸ εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ Ἀποκρῆς ποτὲ δὲν εἶνε τόσοσιν ζωηρῆς ὅσον ἄλλου, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἐννοοῦν κάπως διαφορετικὰ τὴν διασκεδάσιν. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, τὰς τρεῖς τελευταίας Κυριακάς π: γ: ; βγαίνουν ἔξω διὰ νὰ ἰδοῦν μασκαράδες. Ἀλλὰ κανεὶς τῶν δὲν μασκαρεύεται. Καὶ φυσικὰ δὲν βλέπουν τίποτε. Ἐπειτα δὲ παραπονοῦνται: «Τί κρύα Κυριακῆ! Οὔτε μιά μασκαράτα τῆς προκοπῆς. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια!» Ἀλλὰ ποῖος, σᾶς παρακαλῶ, θὰ ἔκαμνε τὴν «μασκαράτα τῆς προκοπῆς», ἀφοῦ ὄλοι ἐβγήκαν νὰ τὴν ἰδοῦν; Οἱ ἄγγελοι ἢ οἱ καλλικάντζαροι;

Βαρύνονται ἀρὰ γε οἱ Ἀθηναῖοι;

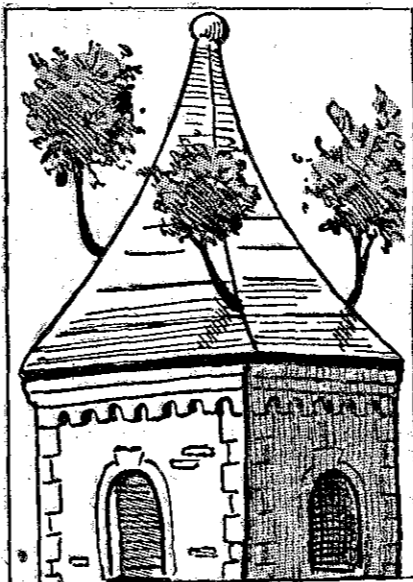
Λυποῦνται νὰ ἐξοδεύουν; Φοβοῦνται μὴ δὲν δείξουν πολὺ πνεῦμα; Δὲν ἔχουν διόλου; δὲν ἔχουν διάθεσιν; Δὲν ἤξεύρω. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι με τὴν γενικὴν αὐτὴν ἀποχῆν, ὥρατα καὶ ζωηρὰ καρναβάλια δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνων εἰς τὰς Ἀθήνας. Αἱ ἀπόπειραι ποῦ εἰγιναν εἰς παλαιότερα χρόνια ἀπέτυχαν. Μόνον μίαν φορὰν ἐνθυμοῦμαι τόσα χρόνια ποῦ ζῶ ἐδῶ, καὶ τὴν θαυμασία ἀληθῶς καρναβάλια, ποῦ ὄλοι ἔλεγαν ὅτι ὁμοίωζαν με τὰ περίφηρα τῆς Νικαίας. Διακόσαι πλούται, κομφῆαι καὶ εὐφρεῖς μασκαράται παρήλασαν πρὸ τοῦ Κομιτάτου εἰς ἓν μόνον ἀπόγευμα! Ἀλλὰ τὰ κατοπινα ἦσαν παρωδία, καὶ σιγά-σιγά ἡ ἰδέα ἐγκατελείφθη... ὡς πρόωρος. Ἐτσι ἐμείναν με τῆς λαϊκῆς μασκαράταις, με τοὺς δημοσίους χορούς, — οἱ ὁποῖοι εἶνε κάποτε καὶ οἰκογενειακοί, — με τῆς ἀγριοφωνᾶρας, τῆς προῦγκαι τῶν δρόμων, καὶ με τὰ σπῆτια τὰ ὁποῖα τὸ βράδυ δέχονται μασκαράδες. Πτωχὰ πράγματα καὶ ἀνάξια βέβαια διὰ μίαν πρωτεύουσαν, ποῦ ἔχει ἀξιώσεις εὐρωπαϊκῆς, — ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Πρέπει νὰ ὑπομεινωμεν ἕως νὰ ἔλθουν καὶ καλλίτεροι καιροί... Ἄλλως τε σῆς δὲν πιστεύω νὰ αισθάνεσθε πολὺ τὴν πτωχείαν καὶ τὴν σάπλα τῆς ἀθηναϊκῆς Ἀποκρῆς. Εἰς τὴν εὐτυχῆ ἡλικίαν ποῦ εἴθε καὶ με τὴν χαρὰν ποῦ ἔχετε, δὲν σᾶς χρειάζεται καὶ τίποτε περισσώτερον διὰ νὰ διασκεδάσετε θαυμάσια. Ἐνας μικρὸς παιδικὸς χορὸς, μιά ἀποκρητικὴ φορεσία, ἓνα ντόμινο, μιά μάσκα καὶ μιά σακκούλα κομφετί... Τάλλα τὰναπληροῦν ἢ ὄρεξις.

Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ ἄλλο: Τὴν ἐποχῆν αὐτὴν ποῦ διέρχεται μίαν με γάλην κρίσιν ἢ ἑλληνικῆ πατρίς, δὲν θὰ ἔβλεπα με πολλὴν εὐχαρίστησιν μίαν ἐξαιρετικῶς τρελλὴν Ἀποκρητὴν εἰς τὰς Ἀθήνας! Ὅσον δὲν ἀποκατασταθῆ κανεὶς καλὰ εἰς τὸ σπῆτι του, δὲν ἀρχίζει με τὴν καρδίαν του τὰς διασκεδάσεις. Καὶ ἡμεῖς, ὡς Κράτος καὶ ὡς ἔθνος, δὲν ἔχομεν ἀποκατασταθῆ ἀκόμη... Μία μεγάλη ἀγωνία κρατεῖ τὰς ψυχὰς μας καὶ αὐτὴ ἴσως μᾶς ἀφαιρῆ τὴν ὄρεξιν τῆς διασκεδάσεως. Διασκεδάζομεν ὀλίγον καὶ χωρὶς καρδίαν. Ἄν εἰς εὐτυχιστέρας ἐθνικαὶς καιροῦς αὐτὸ θὰ ἦτο δεῖγμα μόνον κακομοιριάς, σήμερον, ὑπ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις, εἶνε καὶ δεῖγμα φιλοπατρίας. Δὲν πειράζει ποῦ δὲν εἶνε τόσοσιν ζωηρὰ ἢ Ἀποκρητὰς μας! Θὰ ἔλθῃ καιρὸς, ἐλπίζομεν, ποῦ θάλλασουν αἱ περιστάσεις. Καὶ τότε θὰ διασκεδάζωμεν καὶ ἡμεῖς ὅπως ὄλοι οἱ εὐτυχεῖς λαοί, ὅσοι ἔλυσαν πλέον τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως τῶν, τῆς ἐθνικῆς τῶν ἀποκαταστάσεως.

Σᾶς ἀσπάζομαι Φίλιαν

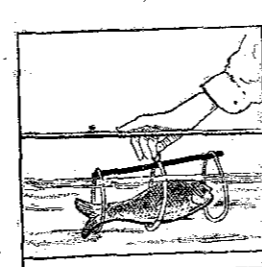
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κρεμαστός κήπος.

Ἐπὶ τοῦ πυργίσκου τοῦ Μεγάρου τῶν Δικαστηρίων τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Γκρήνσμπουργ (Ἰνδιάνα), ἔχουν φυτρώσει αὐτὰ τὰ τρία δένδρα ποῦ βλέπετε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πῶς. Ὑποτίθεται ὅτι πτηνὰ, πετῶντα ἀνωθεν τοῦ πύργου, ἔρριψαν τοὺς σπόρους ποῦ ἐκράτουν εἰς τὸ στόμα, καὶ οἱ σπόροι αὐτοὶ ἔκαμαν ρίζας ἐπὶ τῆς στέγης, ἢ ὁποῖα εἶνε ἀπὸ τοιμέντον. Ὅπως δὴποτε, ὁ δενδρόφυτος πύργος δίδει κάποιαν ἰδέαν τῶν κρεμαστῶν κήπων τῆς Βαβυλώνας.

Ἀκροβάτης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Ὁ ἰχθύς αὐτὸς ἀνήκει εἰς τὸν ἀμερικανὸν γένον Riley, ὁ ὁποῖος κατόρθωσεν ἀτὸν μάθη νὰ κάμνῃ διάφορα παιγνίδια πραγματικῶς ἀξιόμαστα. Περῶν μέσα ἀπὸ στεφάνια, πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ τρέχει νὰ φιλήσῃ τὸν κύριόν του μὲλις τὸν φωνάξῃ! Ὁ ἀκροβάτης ἰχθύς διατηρεῖται εἰς μίαν μικρὰν ὑαλίνην δεξαμενὴν εἰς τὸν κήπον τοῦ Riley, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν συνήθων «χρυσοψάρων» τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Τὸ σπανιώτερον ἄνθος.

Τὸ ἄνθος αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κάκτων καὶ ἐνομαζέται «κάκτος ἢ μεγανθῆς» — (cactus grandiflora.) Κάθε φυτὸν τῆς κάκτου αὐτῆς ἀνθίζει μόνον μίαν φορὰν ἐπὶ εἰκοσι χρόνια, τὸ δὲ μοναδικὸν ἄνθος διατηρεῖται μὲλις μίαν νύκτα. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί σπάνιον ποῦ εἶνε!

Μία γελοιογραφία.

Ἡ γελοιογραφία αὐτὴ παριστᾷ τὸν Ἐδμούνδον Ροστάν, τὸν διάσημον συγγραφεῖα τοῦ «Σαντεκλέρ», καὶ εἶνε ἔργον τοῦ ἰδίου γελοιογράφου Σέμ, ὁ ὁποῖος ἐξωγράφισε καὶ τὸν ὠραῖον Σαντεκλέρ ποῦ δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

Τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς θαυμασίας αὐτῆς γελοιογραφίας εἶνε ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἀπολύτως ἀναγκαίας γραμμὰς ποῦ ἀποτελοῦν τὴν φυσιογνωμίαν, χωρὶς τίποτε τὸ περιττόν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ ὑπογραφή τοῦ γελοιογράφου Sem ἀποτελεῖ μέρος τῆς εἰκόνας. Καὶ τὸ μὲν S εἶνε τὸ πηγούνι τοῦ Ροστάν, τὸ δὲ em μέρος τῆς γραβάτας του.

Κριὸς με τέσσαρα κέρατα.

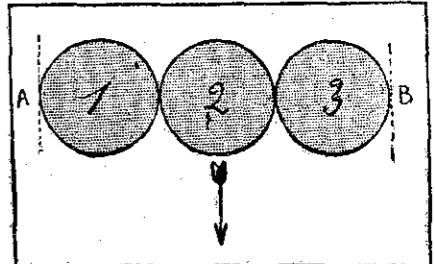

Τὸ περιεργὸν αὐτὸ ζῷον ἀνήκει εἰς ἓνα πλούσιον κτηματῖαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Φέρει δύο ζεύγη ὠραίων κερᾶτων καὶ ἔχει ἄριστα εἰς τὴν υγείαν του. Ὁ ἰδιοκτήτης του ἀπεποιήθη ὑπέρτονα ποσά, τὰ ὁποῖα τῷ προσέφεραν διάφοροι ἀμερικανοὶ Κροῖσοι, διὰ νὰποκτήσουν τὸ μοναδικὸν καὶ τόσοσιν εὐμορφον αὐτὸ «τέρας τῆς φύσεως».

Παιγνίον.

Τοποθετήσατε ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς δεικνύει ἡ εἰκὼν, τρεῖς πεντάραις ἢ δεκάκεπτα νίκελ. Κατόπιν ὠθήσατε διὰ

τοῦ δακτύλου τὸ μεσαῖον νόμισμα 2 κατὰ τὴν φορὰν τοῦ βέλους, καὶ δοκιμάσατε νὰ τὸ τοποθετήσατε κάτωθεν εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν δύο ἄλλων ἴσων

πρὸς τὴν ἀπόστασιν τὴν μεταξὺ τῶν A καὶ B.

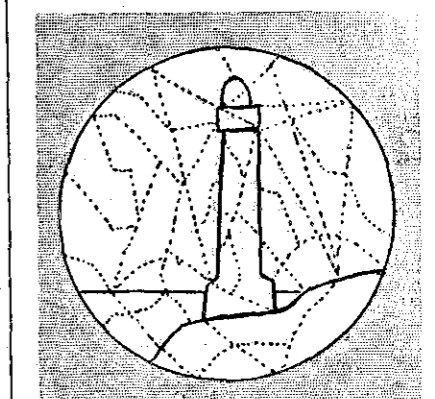
Θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ μάτι θὰ σᾶς γελᾷ πάντοτε. Πάντοτε δηλαδὴ θὰ τὸ τοποθετήτε εἰς μίαν ἀπόστασιν, ἢ ὁποῖα θὰ σᾶς φαίνεται ἴση, ἀλλὰ πραγματικῶς θὰ εἶνε πολὺ μικροτέρα τῆς μεταξὺ A καὶ B. Ἐὰν δὲ τὸ τοποθετήσατε με τὸ μέτρον ἐκεῖ ὅπου πρέπει, ἢ ἀπόστασις με τὸ μάτι θὰ σᾶς φαίνεται μεγαλητέρα.

Μαγικὴ εἰκὼν.

Ἐνα παιδάκι ἐχάθη μέσα εἰς τὸ δάσος. Μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε;

Λύσις τοῦ προηγουμένου Παιγνίου

Ἴδου ποῖαι γραμμαὶ πρέπει νὰ μαυρίσουν, διὰ νὰ φανῇ ὁ φάρος, ὁ βράχος καὶ ἡ θάλασσα.

Ίδε τον Όδηγόν του

Συνδρομητού, Κρφ Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Μου είχαν χάρισει ένα κουτί με θραιώτατες καραμέλες, τές όποιες εφύλαγα στο συρτάρι μου. Τήν άλλη μέρα πηγαίνο νά τό άνείξω, και τί βλέπω! Αί καραμέλες μου ήταν κατακοιπαμένες από πλήθος μυρμηγκία.

Αρπάζω τότε τό κουτί και τό άδειάζω εις τό τραπέζι, και όπωσ όμου καταθυμωμένη αρχίζω με ένα ευλαράκι να σκοτώνω ένα-ένα τά δυστυχισμένα μυρμηγκία! Αύτά έπρεχαν άπ' έδω και άπ' εκεί για να σωθούν.

Αλλά έγώ τίποτε! Όσον έβλεπα τές καραμέλες μου που ήταν για πέταγμα, τόσον άναθα. Αλλά τότε ένα πράγμα μου έκίνησε την προσοχή. Παρατήρησα ότι ένώ όλα τά μυρμηγκία έπρεχαν δεξιά και άριστερα, δύο; άν και δέν έφαίνοντο σκοτωμένα, έμεναν εις τήν ίδιαν θέσαν.

Προσέχω περισσότερο και βλέπω, ότι τό ένα από αυτά ήτο μισσκοτωμένο και κολλημένο εις τό σκέπασμα του τραπέζιου, τό δε άλλο προσεπάθει με τά άδύνατα ποδαράκια του να τό ξεκολλήσω. Έπί τέλους τό κατάτρωπος, και άμα είδεν ότι δέν είχε πλέον τήν ανάγκην του, απεμακρύνθη ήσυχα-ήσυχα σαν να μη είχε κάμη τίποτε.

Η συγκινητική έκείνη σκηνή μου έκαμε βαθυτάτην εντύπωση και όχι μόνον τά άφήκα έλεύθερα, αλλά και ώρκίσθηκα να μη έγγλω ποτέ πλέον πλασμάτα, τά όποια, άν και τόσον μικρά, έχουν τόσον μεγάλα και τόσον εδγενή αισθήματα!

Βάρνα του Κανάρη

Η ΕΞΟΧΗ

Ήταν ώρατα καλοκαιρινή βραδιά, άπ' αυτές τές ήσυχες βραδιές που θαρρείς και σοφ μεταδίδουν τήν άρμονικήν των ήρεμιαν. Τό φεγγάρι ανέβαινε σιγά-σιγά στον ουρανό, και αί ακτίνας του έρριπτον χλωμήν λάμψιν εις τόν κοιμισμένο κάμπο και έκαμναν να φαίνονται τά μικρά δένδρα σαν ίσκιαι γιγάντων Δροσερό άέρακι μόλις έκινούσε τά φύλλα των δένδρων και τά χαμόκλαδα. Πέρα στην άκρη του κάμπου ένας γρύλλος έφαλε τό μονότονο και άτελειωτο τραγοῦδι του. Η θάλασσα γυαλιστερή σαν καθρέπτης και άτάραχη, ήρχετο να χαιδέσῃ απαλά-απαλά τήν ακρογιαλιά τά κυματάκια έσπαζαν επάνω στους βράχους μ' ένα μουρμουρίσμα που έμοιαζε σαν κρυφομίλημα. Κάπου κάπου τό αηδόνι ήγωνα τους γλυκίς φθόγγους του εις αυτήν τήν συνουσίαν που ειχε τούς ήχους μαγευτικής μουσικής. Στ' αντικρυνό βουνό ένα μικρό φώς ήτο τό μόνον που έμαρτύρει τήν παρουσίαν ανθρώπων στην έρημία!

Εμπρός ε' αυτό τό μεγαλειόν τής φύσεως αισθανόμουνα πως ήμουμ μικρή, πολύ μικρή, και με τήν φυγήν γεμάτην από θαυμασμόν και ευγνωμοσύνην πρός τόν Δημιουργόν, έπεσα γονατιστή και τόν ευχαρίστησα με δλη μου τήν καρδιά δι' όλα τ' αγαθά που μάς χάρισαν!

Εξόριστος Άτθίς

ΤΑ ΔΥΟ ΣΥΚΑ

Ό διεθυντής του Βοτανικού Κήπου των Παρισίων ειχε εις τήν υπηρεσίαν του άγελέτατον και νεαρόν οπρητέην. Μίαν ήμεραν του έδωκεν όπως φέρη εις τέν σκφόν φυσιολόγον Μπυφόν δύο ώρατα σύκα, σπανίου είδους. Καθ' όδόν ε' οπρητέης έπραγε τό έν. Ό Μπυφόν γνωρίζων ότι του έσταλλον δύο, ήρώτησε τόν οπρητέην δια τό έτερον, εκείνος δέ όμολόγησε τό λάθος του. Δυστυχής! είπεν ο Μπυφόν, έπραξες τό έν από τά σπάνια αυτά όσκα; Πώς έκαμες τέτοιο πράγμα;

Τότε ο οπρητέης λαμβάνων τό σύκον τό όποιον έμεινε, τό κατέπιε. «Νά έτσι έκαμα», είπεν.

(Εκ του Γαλλικού) Αεινόν Κρίνον

ΤΑ ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Νάμουμ τριανταφυλλάκι μέσ' τό περιβολάκι! Του κήπου τό καμάρι, μέσα παντού και όρόσο θά σκόρπιζα με χάρη, θά μ' έξηλεύαν τόσο τάλλα λουλουδία... Νάμουμ τριανταφυλλάκι, μικρό τριαντάφυλλο!

Καλή μου κοπεούλα, να ήμουμ μικρούλα θά πάσχιζα να γίνω γλυκειά κ' ευτυχισμένη κι' άγνή όσαν τό κρίνον, καρδούλα άνθισμένη, καρδιά λουλουδι... Νά ήμουνα μικρούλα, κόρη μου ευμορφη!

(Κατά τό Άγγλικόν) Άτλαντικός

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΙ' Η ΛΥΠΗ

Άπέναντι μου, έξω από τήν πόρτα του μεγάλου μεγάλου γετονικού σπιτιού, κάμπωσες γυναικίς μαλώνουν. Στο μέτωπο κάθε μιάς μπορούσε κανείς να διαβάσῃ από μια λέξη, ποῦταν με μαγικά γραμμένη γραμμάτα. Σε μιάς γλυκειάς' έανθής γαλανομάτας, έδιαβαζόταν «Ευτυχία». Σ' άλλης ποῦ τό μετώπο της άστραφτε, «Χαρά» οε μιάς μελαχροινής ποῦχε τά ρούχα μαύρα σαν τή σκιά που έπλανάτο στα μάτια της, «Λύπη». Σε μη' άλλη ποῦταν όχρό τό πρόσωπό της και άόριστο τό βλέμμα της, «Απογοήτευση» — και άλλες έλλα...

Με περίεργαι και φόβο τές εκύτταζα, ενθ' αυτά τά λόγια έφθαναν στ' αυτιά μου. Η Ευτυχία έλεγε: «Αφήστε μένα να μπω... πάμε μαζί Χαρά μου... Μπα! φύγετε σεις... έγώ θά μπω... έλεγει — ή Απογοήτευση, και με άχόρταγο βλέμμα κύτταζε τό ώρατο σπιτί. Η Λύπη ξερόδηξε γιατί τόν είδε πρώτη...

«Ο Χάρος! Ο Χάρος!» φώναξαν αετός-λες, Γυρίζω και βλέπω... κι' ακόμα τρέμω... Έιχε ξεπροβάλλῃ ένας νέος ψηλός... κοκκαλιάρης... με νύχια άρπαχτερά, κ' ένα σπαθί

κρατούσε... Με μιάς εκείνης έτρεξα, ή μια ήποδθ ή άλλη άκουσι, και μόνον ή Λύπη δέν τό κόνησε... Τήν έφθασε ο Χάρος... χαιρέτηθησαν... Κ' είδα ν' ανεβαίνῃ εκείνος πηδώντας μ' άγρια χαρά τά καλιά του ώρούλο μεγάλου σπητιού, ενθ' από πίσω του σιγά-σιγά τόν ακολουθαγε ή Λύπη...

Μασκότ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

Σε μια γωνιά, κάτω από τόν εξώσιον του σπιτιού μας, μια μικροῦλα τριαντάφυλλιά άνθιζει.

Κάθε πρωί σκύπτω από τά κάγκελα του εξώστου να ιδθώ μήπως ή δροσεύλα της αύγης άνοιξε τό μικρό τριανταφυλλάκι.

Είνα λεπτό, χλωμό άκόμη, και ή μητεροῦλα του τό έχει τρυφερά άγκαλιασμένο: Τό καμαρώνωγιά μια στιγμή και... (ω! τί άπονη!) τό κόπτω. Αλλά δέν τ' άφίνω να πονέσῃ, του άνακουφίζω γρήγορα τόν πόνο με τό δροσερό νερό που είναι γεμάτο τό βαζάκι του, μέσα στην καμαρούλα που μελετώ.

Κάθε πρωί, καθώ; άνοιγω τήν πόρτα της καμαρούλας, ένα έλαφρό άέρακι τό κάμνει να κινήθῃ.

Αέ; και μου λέγει «καλημέρα». Δέν είναι πια χλωμό, τά κρέμ φυλλαράκια του εξώήρευσαν, έχρωματίσθησαν με τό χρώμα της νεότητος.

..Αχ! τήν άλλη μέρα δέν είναι πια τό ίδιο. Τό προσωπάκι του είναι ζαρωμένο, τό κορμί του κλίνει, ζητεί βοήθεια.

Τό παίρνω, με προσοχή του άλλάζω τό νερό, για μια στιγμή λές κι' αναπνέει... άλλ' έξαφνα... τά φυλλαράκια του μαδούν και πιπτουν, πιπτουν σιγάλά, γύρω στο άψυχο κορμί του...

Πλησιάζω, στέκο μια στιγμή... ύστερα ένα-ένα τά συναζώ και τά σκορπώ άπ' τό παράθυρο στον άέρα...

Δέν τά πετά, δέν τ' άπομακρύνει τά ρίχνη άπαλά επάνω στην πράσινη χλόη. Αυτός είναι ο τάφος των...

Χιονισμένον Δάσος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Διδασκάλεια: — Πώς κάμνει, Μαρίκα, ο άόριστος του άμελώ;

Η Μαρίκα: — Ημέλησα.

Η Διδασκάλεια: — Πες και σό, Άνθή, τόν παρακείμενο.

Η Άνθή: — Η μύγα!

Εστάλη υπό του Έλληνικού Σίφους *

— Τι ήταν ο Κολόμβος, Τάκη;

— Πουλί!

— !!! ; ; ;

— Μα δέν άκούς που όλω λένε τό αυγό του Κολόμβου;

Εστάλη υπό της Κεφαλληνιακής Αέρας *

— Μπέμπη! Μήν περπατάς ξιπόλυτος, να μη συναχωθής!

— Μα τά πόδια μου είναι γυμνά, κ' ή μύτη μου θάρρωσάτη;

Εστάλη από τό Δάφνης Κλωνάρι *

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Της λάσπης τό σκουλήκι Στς Γής βγαίνει τό φως. Και λέει στα ζώα: «— Νίκη! Γιατρός έγώ σοφός Μέσ' άπ' τόν Άδη έβήγικα. Τά βόταν' άπου βήκη Που έμάζεψε ο Παιών, Ο δόκτωρ των Θεών... Γιατρέωυ κάθε ασθένεια...»

Τότε ή Άλεπού μ' εύγένεια Σηκώθηκε ή κυρά Κ' έτσι του λέει με γέλι Γλυκύτερο άπ' τό μέλι, Κουνώντας τήν ουρά: —Μά πρώτα, σκουλήκι μου, Θαρρώ, να γιατρευθώσων Έσύ έπρεπε... και χάρου Συρός να μήν ερχόσων!

ΑΡΑΠΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΑ

Αραπής, με τά χεϊλά του Τά τόσα, τήν καμήλα του Τήν έρωτάει με πονηριά, Σάν τήν έφόρτωσε βαριά: —Πουδ δρόμο θές; άνήφορο Να πάρουμε ή κατήφορο; Κ' εκείνη, πριν να σηκώθῃ, Του λέει με στοχαμώ βαδι: —Σάν μου άνεβής στον ώμο Και μου καλοναθήσης, Και γιά τόν ίσο δρόμο, Πιστεύω, να ρωτήσης!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Αθήναι, 16 Φεβρουαρίου 1910

ΩΡΑΙΑ τά παίγνια που μου στέλλεις, Σημαιοφόρος Έλλην, άλλα σχεδιασμένα με μολύβι δέν μου χρησιμεύουν. Αν ήσαν με πέννα, μάλιστα. Και αυτό να τό ξέρεις όλοι: ή είκων δέν φωτοτυπιογραφεύται, και έμπορεύως δέν ειμπορεῖ να δημοσιευθῃ, αν δέν είναι καμωμένη με πένναν και με μελάνη, (ή με πιπέλο και μαύρο χρώμα.)

Πολύ μ' ευχαρίστησεν ή επιστολή σου, Κυθηραϊκή Αγγή. Να έχω τόσω θερμην και άφοσιωμένην φίλην και να μή τό ξέρω τόσον καιρό! Γράψε μου τουλάχιστον συχνά δια νάνακληρωθῃ ο καιρός που έχάθῃ...

Φιλόγερα του Βασιλή, ή προθεσμία της 30ης Κυριακής έληξε πλέον και εντός ολίγου θα δημοσιευθώ τάποτελέσματα. Κάμε μου μίαν χάριν: Είς τό έξής να γράφης τόνομά σου και τό ψευδώνυμόν σου καθαρά, διότι χάνω πολύν καιρόν εως να λύσω αυτούς τούς γρίφους.

Χαίρω πολύ, Ανακρίων, δια τάς πληροφορίας περί του Συλλόγου σας και εύχομαι οι εύγενείς πόθοι σας να εκπληρωθώ. Τό ψευδώνυμόν που επιθυμείσ δέν είναι ελεύθερον. Κεφαλληνιακή Αέρα, ή ύπ' αριθ. 9 Άσκησις θακυρωθῃ άφού εδημοσιευθῃ με αυτό τό λάθος: διότι, πραγματικώς, ο Ίππιος δέν είναι εκ των 30 τυράνων. Ο αριθμός σου είναι 693. Αλλά δέν είναι άπόλυτος ανάγκη να γνωρίζετε τούς αριθμούς σας. Τούς γνωρίζω έγώ, και όταν κληρόνωνται, στέλλω τά δώρα άμέσως, χωρίς να ζητηθώ.

Ούράνιον Τόξον, σου έστελλα τό φυλλάδιον που εξήτησες. Χαίρω που εύρίσκεισ τόσον ευχαρίστηση ασχολουμένη εις τούς διαγωνισμούς μας. Πραγματικώς, τώρα είσαι «έντελής συνδρομητής».

Σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις, Αναγεννηθείσα Έλλάς. Αί επιστολαί σου ελήφθησαν και ήσύχασε. Ναι, είδες τί ώραιόν διήγημα που ήτο ο Μούτσος της Ναυαρχίδος και τί ενδόξους αναμνήσεις άνεκάλει;

Θερμότατα συγχαρητήρια προς τούς εν Σύρω αγαπητούς συνδρομητάς μου Νικόλαον Σπουριάνη, Γεώργιον Α. Σπουριάνη, Λουκίαν Α. Σπουριάνη και Νικόλαον Θ. Γρυπαρίη, οι όποιοι, ως άριστέυσαντες μαθηταί του Γυμνασίου, διενεμήθησαν τό βραβείον Κοσκορόζῃ. Δι' όλους χάρω. Άλλ' ιδιαιτέραν ευχαρίστησην μου προσενεί ή αγαπητή μου Λουκία, ή όποια είναι ή μόνη Συριακή που ακολουθεῖ μαθήματα Γυμνασίου. Και εις άνωτέρα, παιδιά μου. Ευχέ σας!

Ναι, Γυμνασίον Ίωαννίων, πολύ φοβερά αυτή ή επιδίωξις. Εύτυχώς όμως τό μέσον της προφύλαξεως είναι τόσον πρόχειρον! Δέν άμφιβάλλω ότι θα είσαι έμβολιασμένος.

Όρολόεικη Ακτιά, χαίρω πολύ δια τήν άπόφασίν σου. Ητο καιρός! Έστελλα τά βραβεία του άδελφού σου. Εύχομαι και στα δικά σου.

Βέβαια, Νυκτολούδο, τώρα και τά πτωχότερα παιδιά ήμπορούν να δίδουν τήν δεκάραν των κάθε Σάββατον και να έχων «Διάπλασιν». Ελπίζω να μη ξαναγρήσῃς τόσον να μου γράψης.

Ωραιωτάτη ή επιστολή σου, Παπαρούνα. Ηκουσα κ' έγώ δια τήν μελετωμένην παράστασιν του «Οιδίποδος επί Κολωνών» εις τήν φυσικήν του σκηνήν. Πραγματικώς θα είναι κάτι τι μοναδικόν.

Δέν είναι μόνον ή ποιότης, αλλά και ή ποσότης άκόμη της υλης, Κορηνή Φιλόγερα. Αι οκτώ σελίδες της Διαπλάσεως, πικνοτυπωμένα με φιλά στοιχεία, χωρίς διόλου κενά, ισουδυναμούν με τάς 16 των άλλων περιοδικών που λέγεις. Και άλλοτε σάς έκαμα τόν λογαριασμόν και σάς έδειξα, ότι ο υπερτερασσοιστέλιδος τόμος της Διαπλάσεως είναι ολόκληρος βιβλιοθήκη.

Χαίρω πολύ που έγινες καλά, Σλαβομίμε Μεσολογγίτη. Η σύστασις σου θα δημοσιευθῃ όταν θ' αρχίσω νέας συστάσεις, καθως σάς είπα εις τό 10ον φύλλον. Τό αντίτιμο της άγγελίας σου δέν υπήρχεν εντός της επιστολής.

Ποσειμένη Ψυχή, μ' ευχαριστώ και διδ τό νέον έσπαθώμα. Μου έχεις έγγραφή ως τώρα επτά νέας συνδρομητίας και άκόμη παραπονέσαι; Μακάρι όλοι οι φίλοι μου να έκαμαν τό μισό!

Κ' έγώ λυπούμαι, Είκοστή Πέμπτη Μαυτίου, άλλα Συλλογή σου δέν ελήφθη Φαινεται ότι παρέπεσον εις τό ταχυδρομείον:

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Έγινονται: Ά Αναφορά 'Ιθαγενών' της Μιάς των Χαρίτων — ο Μίχης και ο Κώστας — έμμετρον διηγηματικόν του Πανελληνίου Όνειρου — Κικιρίκου — έμμετρος μύθος της Άγονίας Έθνομάρτυρος — Είς τήν Πατρίδα μας — της Πολιτοσύνης — Η είκων του Θωρακοφόρου της Γλυκειάς Πατρίδας — Αλύπη εν σχεδίου και Φρόνιμος Δισταγμός του Αεροπειλοτάτου — Άνάνησις της Κεφαλληνιακής Αέρας — Η Σελήνη διηγείται, μεταφρασις της Μακεδονισσας — Η νύκτα της Κυριακοσύνης Κνωρολούκου — Παιδικά Πνεύματα του Γυμνασίου Ίωαννίων, Χαράς της Έλλάδος κτλ.

Απορρίπτονται: «Επιστολή προς φίλον» (χρονογράφημα άσχοπον) — Παράβασιν νόμου — Αϊού πηγάζουν οι όνοι και τά λοιπά ανέκδοτα εκ του γαλλικού, (διά τά όποια δέν ύπαρχει πλέον τόπος, προτιμωμένων των πρωτοτύπων που τώρα είναι άφθονα) — Άνεκδοτον του Φοντενέλλου (γνωστόν) — Η Χελιδών (πρωτότυπον μέν, άλλ' άπίθανον) — Ο Πατροκτόνος (ακατάλληλον δια παιδιά) — Πρωινή προσευχή (ώραιον, άλλ' επειδή εις τόν Π. Διαγωνισμόν έχομεν τό ίδιον θέμα, θα προτιμηθώσιν όσα θά βραβευσθώσιν εις εκείνον) — Το Έρημοκλήσι (μυθισ τής Παλλάδος) — Η μητρική εύχή (αγέγονο) — Το άρόλογι και ο άγριοσ — Ο Βολταίρος (γνωστό) — Αί μεταναστάσεις (όχι τόσον καλή ή παρομοίωσις) — Οι δύο χωρικοί (και τά λοιπά, γνωστότατα) — Η Νεράιδα (ώραιον, αλλά ως θέμα ακατάλληλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανοῦται αν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ. 1. Τα έγκρινόμενα ή ανανοῦμενα Ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουσιν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Λευκή Καμήλα, κ. (Κ. Α.) Έύελαι Μέλλον, κ. (Μ. Μ.) Βασιλεὺς των Ρόδων, κ. (Σ. Δ.) Μάρκος Βόισαρης, κ. (Κ. Σ.) Αάκη της Αυστυχίας, κ. Λευκό Τριαντάφυλλο, κ. Αροσόλουσος Ηός, κ. (κ. ! ?) Τηλαγγής Ασθή, κ. (Α. Ε.) Βράχος Γερνηίας, κ. (Ν. Β.) Πάρις, κ. (Α. Π.) Φιλέριμος Τρυγών, κ. (Ε. Α.) Κυθηραϊκή Αγγή, κ. (Κ. Α.) Παναθηναϊκός, κ. (Π. Κ.) Αϊθέρια Έλληνοπούλα, κ. (Κ. Μ.) Άγγελιαφόρος Έρημής, κ. (Χ. Ψ.) Βυζαντινός Αστός, κ. (Ι. Κ.) Βασίλισσα της Κύπρου, κ. (Γ. Π.).

Ανανοῦσες ψευδωνύμων: Της Φράκτις τ' Αργιολοῦλοδο, κ. Νυκτολούδο, κ. Αραπινοπούλα, κ. Νύμφη του Νείλου, κ. Απτερος Νίκη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ούδεμία πρότασις δημοσιεύεται, αν δέν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου φρ. έξής: Διά τάς πρώτας τρείς προτάσεις λεπτά 25. Διά τάς επί πλέον του αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτά ή λέξις. Προστίνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια τόκος τουτο, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον έπισση Ισχύον δια τόκος τουτο. Πρωτά δέν δημοσιεύονται. — Ο εντός παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δέν ανταπέδωσέν είσέτι ο προστινόν.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλλάξουν: τό Λάριον της Αυστυχίας (0) με Δούμισαν των Σαλώνων, Τόκαν, Λέαν — τό Λευκό Τριαντάφυλλο (0) με Σανθνή Μουμέ, Βασίλισσα της Καλλονής, Χροσό Παγγών — ή Κυματιζουσα Κνωρολούκος (0) με Σημαιοφόρον Έλληνα, Έλλάδατου Μέλλοντος, Δούμισαν των Σαλώνων, Ατλαντικός, Ρυολέτων, Τοξέλλι — ή Πατριών Ναυτοπούλα (0) με Ρομανισμόν, Είμαι Ζακυνθία, Ρόδο της Ανατολής, Μικρόν Ηρωα, Ιδιότροπον Σανθούλαν, Αταρυντήν μας Σταυροφόρον — τό Φλάμπορο της Έλευθερίας (0) με Δουλοῦδι του Βράχου, Φοντανέλλαν του Βύρωνος, Γλυκειαν Έλίδα, Φοίβη, Ζίαν, Συλφίδα, Αργιολοῦλοδο, Λέαν — ή Ποθητή Κοσταντινούπολις (0) με Μαύρα Μάτια Μασκότ, Καρδιαν Έλληνικός Θελαμβόν της Ορθοδοξίας — ή Αϊθέρια Έλληνοπούλα (0) με Αϊού Χανούμ, Φατιμ Χανούμ, Γιωσέλλ Χανούμ, Αεϊλέ Σουλταναν, Μασκότ, Θρανοῦσίαν Καρδιαν, Ουραϊαν Μολπήν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Ποθητήν Κοσταντινούπολιν (ή άπαίρεσις των δακτύλων δέν μου εβάνῃ πολύ νόστιμη) περιμώνω τίποτε άλλο) Φιλέριμον Τρυγώνα (εύχομαι περαστικά στον παππού)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χράωσιν ημών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού: Ετησία... δρ. 8,-
Εξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Εξωτερικού: Ετησία φρ. χρ. 10,-
Εξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,-

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εσωτερικού λεπ. 20, Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εθνεπίκου δρ. 38, παρά το Βαρθάνιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος Έν Αθήναις, 27 Φεβρουαρίου 1910 Έτος 32ον.—Αριθ. 13

Λατρευτήν Στανουφόραν (Έλαβα ευχαριστώ) Έλληνικόν Ξίφος (Έχει καλώς) Ν. Γ. Σ. (από το Π. Π. δέν μου έφάνη και τόσοσν Ξυπνον στείλε μου τίποτε άλλο) Δόξατον Σπαρτιάτην (βραβείον Έστειλα δια την Μ. Αγγελίαν φείλεις ύπόλοιπον λ. 10, διότι από 1—15 λέξεις τιμώνται λ. 75) Φώτον Τραβέλαν (δταν θα προκηρυχθ ή νέος Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Ασκήσεων δια την Β' Έξαμηνίαν, τότε θα ιδής όλους τους όρους λεπτομερώς εν τώ μεταξύ έτοιμάζε μίαν Συλλογήν από 12-15 Ασκήσεις διαφόρων ειδών) Απόλλωνα (Έχει καλώς) βραβείον Έστειλα κ' εγώ θα ευχαριστηθώ πολύ άν μου γράφης συχνά) Δροσόλουσιν' Ηώ (Έστειλα) Πανέλληρον Όνειρον (εις χωριστόν χαρτί να στείλης την Συνεργασία σου όχι μαζί με τό γράμμα) Παλλόροισιν (έπίσης) Κωνσταντίνον Λάβαρον (είπα εις την Τρισευγεννην να γράψη κάτι και δια μικρότερα παιδιά) Χαράν των Έλλήνων (καλή ή ιδέα της διπλής εικόνας, άλλ' άτचना ζωγραφισμένη) Κυριαύττουσαν Κωνσταντίνον (ευχαριστώ δια όσα γράφεις, αλλά... μη περιμένης νόμους! ό,τι κάμπε σείς με τό ξεσπάθωμα) Έυγενές Ίδεώδες (τά από 7ης ελήφθησαν) Φίλερον Ήγεμονίδα (τετράδια Έστειλα πότε μιά λύπη, πότε μιά χαρά, Έτσι είνε ή ζωή από σέ προπάντων) Ξεφάρται να βραβευθής) Δόξαν Έλληνικόν Μεγαλείον (ευχαριστώ δια τάς κολακευτικώτατας Έκφράσεις ή ασύστασις του ύπ' αριθ. 7 εν Μοναστηρίω επανελήφθη εις τό δέκατον φύλλον) Δεινιάχην Μ. Η. (ελπίζω ότι λαμβάνεις τό φύλλον τακτικώτατα περιμένο και τά λοιπά) Πάρον (χαίρω δια την γνωριμίαν, άλλ' ήμπορούσε να έγινετο κ' ένωρίτερα, Ξ) Νεοέλληνα (βραβείον Έστειλα) Καρδίαν Έλληνίδος (ευχαριστώ πολύ δια τό ξεσπάθωμα Έστειλα) Βοώπιδα Ήραν (βλέπεις λοιπόν σήμερα τί είνε αυτός ο Γύρος της Έλλάδος) πού τόσοσν σ' Έξάφινσε! αλλά μη νομίσης ότι θα έδοθη αυτήν την έβδομάδα! περίμενε ακόμη) Φλάμπουρο της Έλευθερίας, Πατριήν Ναυτοπούλαν, Ρέμβην, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς Έλαβα μετά την 16 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρós φρ. 1 Έκαστος, και ταχυδρομικός φρ. 1,10

Τόμοι 6 (οι έξής: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρós φρ. 2,50 Έκαστος.

(Οι Τόμοι της Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 10ος και 13ος εζηνηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1909)

Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, άν Έκαστος τιμάται:

"Αδετος φρ. 3 ταχυδρομικός 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, άν Έκαστος τιμάται:

"Αδετος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 4: των ετών 1906, 1907, 1908 και 1909, άν Έκαστος τιμάται:

"Αδετος φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.

Ετοιμάζεται δλονέν:

ΝΕΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΕ ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Προσεχός δλαι αι λεπτομέρειαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται: έξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 2 Μαρτίου εν των Έπαρχιών μέχρι της 9 Μαρτίου εν του Έξωτερικού μέχρι της 28 Μαρτίου.

Ο γάτος των λύσεων, επί του όποιου δέν γράφουσι τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται ή τφ Γραφείω μας εις φανέλες, άν Έκαστος περίχη 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

116. Δεξιόγραφος.

Έαν πρόβεις ενώσης Μετά νήσου του Αιγαίου Τόνομα άνδρος άρχαιου Και σοφού θα φανερώσης.

Έσάλλη υπό του Θριάμβου του Έλληνισμού

117. Συλλαβόγραφος.

Μπροστά σέ ζών άγριον Γράψε καλά μιά νότα. Έίνε σωστό ό,τι Έγραψες; Τό δάσκαλό σου ρώτα.

Έσάλλη υπό του Δεκαπενταετούς Πλοιάρχου

118. Μεταγραμματισμός μετά Τονογράφου.

Μέγαν όρουθον θάκούσης "Όπως Έγω άν μάφισης. "Αν έν γράμμα μου άλλάξης Και τόν τόνου μου κινήσης, Γίνουμαι κοινή τροφή, Διά τά ζώα όμωσ καλή.

Έσάλλη από τά Μαύρα Μάτια

119. Βέλος.

Νάντικατασταθούσν οι άστερίσκοι και αι στιγμαί δια γραμμάτων ούτως ώστε νάναγνωσκωνται: καθέτως μέγας κατακτητής άνω, δεξιζ πρόβεις και άριστερά στοιχείον κάτω, δεξιζ κατά σειράν: ρήμα, μέλος, μέλος, ένταμον άριστερά επίσης, έξολον εφέλεκτον, θεζ, συμπερασματικόν, κτητικόν.

Έσάλλη υπό του Ζήτου ή Χιος

120. Κυβόλεξον.

Τό πρώτόν μου έμάγευσε ποτέ και τάς Σειρήνας Τό δεύτερον στερούμενος, άδύνατον να ζήσης. "Η δόξα μου έσκίασε τάς παλαιάς Αθήνας. Προστάτης όπλων λέγομαι κ' Έστρατειών επίσης.

Έσάλλη από του Φιλ της Μάνας

121. Έπιγραφή.

Ν Ν Κ Κ Σ Σ Α Μ Ν
Ω Ο Ο Β Α Η Ι Ε

Ζητείται ή ανάγνωσις της έπιγραφής ταύτης. Έσάλλη υπό του Υπεραριστού του Έθνους

122. Μαγική Εικών άνευ Ειδόνος.

Παιδιά, έλάτε! φρόνιμα Να πούμε παραμύθια... Χάωμ καθήστε στο χαλί... Μα εγώ θα πώ τό πρώτο. "Από βιβλίο πούχαμε Πολύ μεγάλο κράτο. —Και τί βιβλίο είνε αυτό; —Δέν σας τό είπα; άλλήθεια!.. Έσάλλη υπό του Έξοριστου Βασιληά

123. Διπλή Άκροστιχίς.

Τζ μέν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν "Ηπειρον, τά δέ δεύτερα γράμματα θηρίον.

1. "Ιστορικός ποταμός της Μ. Ασίας. 2. Φυσικόν φαινόμενον. 3. Χώρα της Μ. Ασίας. 4. Φιλόσοφος.

Έσάλλη υπό της Χαράς των Έλλήνων

124. Έλλειψοσύμφωνον.

α - αηα - αηα. Έσάλλη υπό του Πιστις Πατρίς

125. Γέφυρος.

ΕΙ ΕΙ ΕΙ
ΕΙ ηζαν γ' ΕΙ
ΕΙ ΕΙ ΕΙ

Α ΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ασκήσεων του φύλ'ου 5.

32. "Απόστολος (από, στόλος) — 33. Διώνυκος (δύο, νήσος). — 34. Κασσιανή (κά, σί, α, νί). — 35. Θύμος-θύμος-μύθος.

36. Δ ΠΑΝ ΤΗΝΟΣ ΚΡΟΙΣΟΣ Α Δ Ρ Ι Α Τ Ι Κ Η

37-39. 1. Μολών λαβέτω 2. "Η Κόπος είνε νήσος. 3. "Ο τογχαε είνε μέρος της οικίας. — 40. "Έχεις φλωριά, έχεις θωριά, — έχεις γρόσα, έχεις γλώσσα. — 41. ΡΟΔΟΣ (Ρήνος, πΌλος, Πάδος, Πώρος, βέλοΣ.) — 42. "Η γλώσσα μη προτρέχτω του νού. — 43. "Η σοφία μέγα δώρον έστί (εις οφ-τα με γά-δωρώ ναι στή).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΕΡΧΕΤΑΙ!!! ΕΡΧΕΤΑΙ!!!

!!! ό Τζακιτζής Μεχμέτ !!! (1,52)

ΕΒΒΑΘΘΗΣΑΝ εις κομψότατον τόμον μεγάλου 8ου Η ΚΑΤΟΧΗ—ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ και Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ του κ. ΓΕΡ. ΒΩΚΟΥ και πωλούνται όλα όμω δρ. 2 εις τά κυριώτερα βιβλιοπωλεία Οι έν ταίς έπαρχίαις ζητήσατε τό βιβλίον από τά ύποπρακτορεία των έφημερίδων. (1,53)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαιδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ' ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Έκαστον δρ. 8.
Και τά τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Προσεχός: Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ (Φωτεινή Σάντη)

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ Κ' Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

Καμάρωνε μιά προσωπίδα μπρός στον καθρέφτη μιά φορά κ' έλεγε: «Πουθενά δέν είδα δυό μάτια τόσο φωτερά.

»Όσάν άτίμητα διαμάντια άστράφτουν και λαμποκοπούν στον ήλιο και στο φώς άγνάντια γι' άκτινες της ματιές σκορπούν.

»Μα και τό χρώμα τους—τί χρώμα! γαλάζιο σαν τον ουρανό καταμαεσήμερα, κι' άκόμα πιό ξάστερο, πιό γαλανό!

»Και λένε τόσα, λένε τόσα όταν γοργά άνοιγοσφαλούν, όπου θαρρείς πώς δίχως γλώσσα μιά γλώσσ' άλλοιώτικη μιλούν.

»Και ξάγουρνα και νυσταγμένα και τ' άστρα ή λάμψη των νικιά. Πούδ άλλος έχει σαν έμένα δυό μάτια τόσο ευγενικά!

Κ' ένψ περήφανη θωρούσε μέσ' στού καθρέφτη τό γυαλί, τό πρόσωπο πού την φορούσε με τέτοια λόγια της μιλεί:

—Την άμυαλιά σου φανερώνεις! Τά μάτια αυτά τά ζηλευτά άνώφελα τά καμαρώνεις είνε δικά μου μάτια αυτά.

»Μ' όσα παινέματα κι' άν είπες, άν παύσω εγώ να σε φορώ, θάγης για μάτια δύο τρύπες, για φώς άγέρα καθαρό.

»Με ξένη λάμψη αυτός πού τάχα νομίζει πως φεγγοβολά, του κάκου χαίρεσαι! μονάχα τον έαυτό του ξεγελά.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων.—Εις τον Δούναβιν, μέσα εις μίαν βάρκαν, υπό σωρών δικτύων, είνε κρυμμένος ο μικρός Τιάρκος, τον όποιον ο προστάτης του, ο γέρον Βοδόγ, ο βασιλεύς των Ατσιγγάνων, μετρημειομένος εις Μονομάτην Ζητιάνον, προσπαθεί να φυγαδέσση κρυφίως από την πόλιν Λίντε, διατί φέρει έπιστολήν του Μεγάλου Ναπολέοντος προς τον στρατηγόν πρίγκιπα Μυράτ. Την έπιστολήν αυτήν ο μικρός βοημός ήρασε και διάσωσε, καθ' ήν στιγμήν ο κομιστής της, ο γάλλος λοχαγός Λουδοβίκος Κορμάς, προσδοθείς, ήμματούζετο υπό των Αυστριακών. Η βάρκα του Βοδόγ ανακαλύπτεται από έν φυλακείον και δύο άυστριακοί φρουροί, πλησιάζον ύποπτοι να την εξετάσουν. Απαθής ο Βοδόγ προσποιείται τον άλιέα και άπαντή όυ φαρσεί περνεσ διά τό τραπέζι του κ. φρουράρχου.

Η άπάντησις αυτή ικανοποίησε τους δύο στρατιώτας. Και ήτοιμάζοντο να έξακολουθήσουν τον δρόμον των, όταν ο δεύτερος, κάπως ζωηρότερος, είπε:

—Και δέν μου δείχνεις τί έπιασες, καλέ μου άνθρωπε;

—Α, όχι και μέγала πράγματα...

—Δέν πειράζει, θέλω να ιδώ...

Και ο περιεργος Αυστριακός, έγκύσας την λέμβον, έπήδησε μέσα. ένψ ο σύτροφός του έμεινεν εις την όχθην. Αφού ήρύνθησεν παντού, ο στρατιώτης έκκληκτος άνέκραξε:

—Καλέ σ' δέν έπιασες ούτε λέπι! Όρατος φάρς είσαι!

—Τί να γίνη! άπόψε δέν είχα τύχη, άπεκρίθη ο Μονομάτης άπαθής.

Ο μέγας σωρός των δικτύων, υπό τον όποιον έκρύπτετο ο Τιάρκος με την γίδα του Λέαν, έίλυσεν έξαφνα την προσοχήν του Αυστριακού. Συνέλαβε κανέν κίνημα του παιδιού ή του ζώου; Πολύ πιθανόν. Διότι τρέξας κατ' εθείην εις την πρόωρον, έσθήκωσε τα δίκτυα και έπιασε τα πόδια του Τιάρκου. Ο μικρός, παγωμένος από τον ρέθον, δέν έκινήθη.

—Μπα, μπα; έκαιμεν ο στρατιώτης ειρωνικώς έτσι τά κρύβεις έσύ τά φάρια;... Μα για σάσου, γιατί μου φαίνεται πως είνε εκείνο που θέλουμε να πιάσουμε και μετς... Ναι, καλέ! Είνε ο μικρός πού τάσκασε από την καμινάδα με τό γράμμα του Ναπολέοντος!

Μόλις έπρόφθασεν ο Αυστριακός να τελειώση αυτήν την φράσιν, όταν ο έπαίτης έβγαλεν από τό θυλάκιόν του μίαν αργυράν συρίκτραν, την έφερε ταχέως εις τό στόμα, και όξυς συριγμός άντήχησεν εις τό σκότος.

«Όδηγητάτε με εις τον στρατάρχην Μυράτ...—είπεν ο Τιάρκος...»